

Arrest

nr. 327 233 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X /IX

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. STESENS**
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X, op 29 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 december 2024 met refertenummer 123714.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025,

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Mr. E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2015 treedt de verzoekende partij (hierna: verzoekster) in het huwelijk met de heer N. A. Y. E.

1.2. Op 9 augustus 2017 dient de verzoekende partij samen met de minderjarige kinderen, resp. geboren in 2008 en 2009, een aanvraag tot afgifte van een visum type D (lang verblijf) in, in de hoedanigheid van echtgenote/kinderen van hun verblijfsgerechtigde echtgenoot/vader.

- 1.3. Op 30 augustus 2018 wordt het gevraagde visum geweigerd.
- 1.4. Op 28 januari 2019 wordt andermaal verzocht tot de afgifte van een visum type D.
- 1.5. Op 2 januari 2020 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum.
- 1.6. Op 29 maart 2021 dient de verzoekende partij samen met de kinderen een aanvraag van een verklaring van inschrijving in. Op 28 april 2021 worden zij in bezit gesteld van een A-kaart.
- 1.7. Op 24 maart 2022 verzoekt de verzoekende partij samen met de kinderen tot verlenging van de A-kaart.
- 1.8. Op 3 mei 2023 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 20 september 2023 bij arrest met nummer 294.441 verworpen.
- 1.9. Op 14 december 2023 wordt aan de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld.
- 1.10. Op 1 juli 2024 diende de verzoekende partij samen met haar minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.11. De gemachtigde trof op 5 november 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 7 november 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2024 werd ingediend door :

*R., E. M. L. I. (...) (N° R.N. (...))
Geboren te Gharbeya op 02.09.1972
Wettelijk vertegenwoordiger van:
E., J. N. A. Y. (R.R. (...))
Geboren op 27.09.2008
E., M. N. A. Y. (R.R. (...))
Geboren op 12.10.2009
Nationaliteit: Egypte
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 09.08.2017 een eerste visumaanvraag type D (in functie van haar verblijfsrechtelijke echtgenoot) indient. Deze aanvraag wordt geweigerd op 30.03.2018. Betrokkene dient op 28.01.2019 een nieuwe aanvraag in, die wel wordt toegestaan, met name op 02.01.2020. Op 29.03.2021 meldt betrokkene zich aan bij de gemeente en op 28.04.2021 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15.04.2022. Op 27.04.2023 wordt haar verblijfsrecht ingetrokkene (omwille van onvoldoende bestaansmiddelen referentiepersoon). Deze beslissing wordt op 20.09.2023 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14.12.2023 wordt dan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot en vader van haar kinderen over verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van betrokkene

blijkt echter dat zij op basis van dit huwelijk reeds verblijfsrecht bekwaam via de geijkte procedure maar dat dit verblijfsrecht werd ingetrokken omdat betrokkenen niet meer aan de voorwaarden voldeden. Deze intrekking van haar verblijfsrecht werd bevestigd door de RVV. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort hoger beroep vormen tegen de intrekking van haar verblijfsrecht, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat haar echtgenoot/vader van de kinderen reeds sinds 2009 in België verblijft terwijl betrokkene en haar kinderen pas in 2019 naar België kwamen (waarbij rekening gehouden wordt met het feit dat betrokkenen pas op 28.02.2015 huwden maar dat de kinderen in 2008 en 2009 geboren zijn). Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar echtgenoot zonder ernstig nadeel. Tenslotte wijzen we er nog op dat betrokkenen niet samenwonen, maar dat haar echtgenoot ingeschreven staat op het adres van het OCWM omdat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen leerplichtig zijn en hier naar school gaan. Een terugkeer zou een verlies van een schooljaar betekenen, waardoor zij een achterstand zouden opbouwen. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gelet op het feit dat haar kinderen reeds 12 jaar en 13 jaren waren bij aankomst in België, mag bovendien aangenomen worden dat zij al meerdere jaren onderwijs genoten hebben in het land van herkomst zodat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst er op dat haar kinderen enkel de Belgische cultuur zouden kennen, dat zij geen enkele band meer zouden hebben met hun land van herkomst en leven naar de Belgische waarden en normen. Zij zouden op een Westerse manier worden opgevoed. Betrokkene maakt dit echter absoluut niet aannemelijk noch blijkt dit uit de voorgelegde stukken. Haar kinderen waren reeds 12 en 13 jaar bij aankomst in België waardoor aangenomen mag worden dat zij uitermate vertrouwd zijn met de taal, cultuur en onderwijs in het land van herkomst. Uit niets blijkt dat haar kinderen zich niet opnieuw zouden kunnen aanpassen aan een leven in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in dit kader naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind en artikel 22 bis van de Belgische grondwet. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Egypte, waar de situatie onstabiel zou zijn. Deze verwijzing vormt echter geen buitengewone omstandigheid daar ze handelt over de algemene situatie in het

land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zij zelf specifiek geraakt zou worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar banden met Egypte onbestaande geworden zouden zijn en dat zij er geen naaste familieleden meer zouden hebben. Zij zouden dan ook bij niemand terecht kunnen en er zou onvoldoende humanitaire hulp beschikbaar zijn. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 47 jaar in Egypte en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene bij niemand terecht zou kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich niet op medische elementen maar legt wel een medisch attest dd. 12.12.2023 voor, waaruit blijkt dat zij lijdt aan een chronische medische problematiek. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Bovendien blijkt uit dit attest tevens dat zij in het land van herkomst hiervoor eveneens behandeld werd. Tenslotte blijkt uit dit attest dat mevrouw slechts een beperkte therapietrouw heeft en vaak niet komt opdagen voor de afspraken. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer dan ook niet.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds jaren in België zou verblijven, dat zij alles in het werk gesteld zou hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij de nodige sociale banden gecreëerd zou hebben, dat zij kennis zou hebben van de Nederlandse taal, dat zij bereid zou zijn om te werken, dat zij haar Belgische rijbewijs voorlegt evenals enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen, een bewijs van aansluiting bij het ziekenfonds en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2 eerste lid, 2°, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), en van het motiverings-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel. Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot verblijf ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster "onvoorzienbaar" is.

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025.

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00.

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekers niet in de mogelijkheid verkeerden om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Egypte, nu het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst.

De echtgenoot van verzoekster en vader van haar kinderen mocht immers een verblijfsrecht van onbepaalde duur bekomen, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ook wordt bevestigd.

Terugkeer naar het land van herkomst is dan ook enkel om deze reden al onmogelijk. De minderjarige kinderen van verzoekster, welke respectievelijk 16 jaar en 15 jaar oud zijn kunnen immers niet alleen worden gelaten.

Daarnaast lopen zij hier beiden school en zijn zij schoolplichtig, gelet op hun leeftijd.

Het is dan ook tevens onmogelijk om tezamen met de kinderen naar het land van herkomst terug te keren, nu dit onvermijdelijk een verlies van schooljaar voor de kinderen zou betekenen.

Terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook inderdaad betekenen dat de kinderen, welke onmogelijk zonder hun ouders kunnen worden achtergelaten, hun school zouden dienen te staken. De kinderen zouden dan ook onvermijdelijk een grote achterstand opbouwen indien zij hun schooljaar niet kunnen voltooien.

Daarnaast verblijven de vriendjes van de kinderen allen in België, hebben zij geen enkele band met hun land van herkomst, evenals hun ouders, die reeds jaren niet meer in Egypte verblijven.

De kinderen kennen immers enkel de Belgische cultuur, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid, terwijl ook cliënten leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen.

De kinderen worden derhalve op een Westerse manier opgevoed.

Artikel 3 IVRK en artikel 22 bis Grondwet bepalen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Bij iedere beslissing of handeling die een impact zou kunnen hebben op een kind, moet deze impact worden onderzocht. Dit vraagt telkens om een in concreto beoordeling.

Bovendien hebben de kinderen gedurende een bepaalde periode, met name van 28.04.2021 tot 27.04.2023 in legaal verblijf verbleven.

Daarnaast is tevens niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekster instabiel, temeer gelet op haar religie, doch verzoekers verblijven reeds jaren in België, waarvan een periode van 2 jaar in legaal verblijf en hebben zij alles in het werk gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden. Het hoeft uiteraard geen betoog dat voor de kinderen van verzoekster het centrum van hun belangen thans in België is gelegen.

Hun vader verblijft niet alleen alhier in legaal verblijf, doch tevens hebben zij alhier hun vriendenkring opgebouwd, studies aangevat en spreken zij vloeiend de Nederlandse taal.

Er verblijven verder geen dichte familieleden van verzoekers meer in Egypte, waarop zij kunnen steunen, temeer nu verzoekster het land reeds jaren geleden hebben verlaten.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om verzoekers op te vangen.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst kunnen verzoekers dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode.

Bovendien is verzoekers reeds enige tijd in behandeling in het AZ te Turnhout omwille van de diagnose kanker, waarvoor vanzelfsprekend stipte opvolging noodzakelijk is en waardoor terugkeer naar Egypte niet aan de orde is. Het is uiteraard niet aangewezen dat haar behandeling voor een bepaalde periode wordt gestaakt, nog dat deze in Egypte door een andere arts zou worden verder gezet.

Zowel mentaal als fysiek is de aanwezigheid van de vader van de kinderen van verzoekster meer dan noodzakelijk;

Terugkeer naar haar land van herkomst ter aanvraag betekent dan ook onvermijdelijk dat de kinderen van verzoeker zouden worden gescheiden van hun vader.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat en zonder meer stelt dat verzoekster en haar kinderen heden probleemloos een reis kunnen ondernemen en een tijdelijke verwijdering het hoger belang van de kinderen niet zou schenden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenote, diens langdurig verblijf in België, de medische toestand van verzoekster en het feit dat de kinderen alhier geruime tijd naar school gaan.

Daarnaast is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers mensonwaardig om hen uit te wijzen, temeer nu verzoekers, gelet op hun langdurig verblijf in België, niet meer over een sociaal vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen, en nu ook het hele gezin in België woonachtig is en de vader van de kinderen alhier een verblijfsrecht van onbepaalde duur mochten bekomen.

Verzoekers hebben inderdaad nog slechts een beperkte band met Egypte, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun volledige familiale en sociale leven zich afspeelt, enorm is.

Verzoekers verwijzen verder naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënten in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot verblijf conform artikel 9 bis in België.

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 9s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch

welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14).

Dat terugkeer van verzoekster en haar een kinderen een scheiding betekent van hun vader.

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd.

Dat het voor verzoekers dan ook niet mogelijk is om in hun land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden.

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de vader van verzoekers naar Egypte zou verhuizen, waarmee hij geen enkele band meer heeft, alwaar een gevaar voor diens leven schuilt en hetgeen omwille van de ziekte van verzoekster tevens onmogelijk is.

Dat aanvraag inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen.

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zouden dienen terug te keren naar Egypte om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Dat verzoekers hiertoe verwijzen naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie.

Dat eisen dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst dan ook niet alleen een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen doch ook in hoofde van de kinderen van verzoeker een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat bij terugkeer verzoekers immers zouden worden gescheiden van hun vader. Dat verzoeker, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, dan ook wel degelijk aantonen in welke zin artikel 8 EVM en het Kinderrechtenverdrag bij terugkeer naar Egypte zou worden geschonden.

Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoekers zich situeert in België.

Dat er bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen.

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden.

Dat verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode.

Dat het voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers mensonwaardig is om hen uit te wijzen, temeer nu hun vader een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België mocht bekomen.

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen.

Dat het om die reden voor verzoekers dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordt.”

2.2. Verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

“(…)

Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt.

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 9s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14).

Verzoekster huwde op 28 februari 2015 met de heer Nedal ABDELHAMID YOUSSEF EBID, welke over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Verzoekster reisde naar België met een D-visum B11, in functie van haar echtgenoot en werd op 28 april 2021 voor het eerst in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15 april 2022.

Hierna werd de kaart niet meer verlengd en werd bijlage 35 afgeleverd, nu de bestaansmiddelen van haar echtgenoot als onvoldoende werden beschouwd.

De echtgenoot van verzoekster is thans nog steeds in wettig verblijf.

Uit de relatie van partijen werden twee kinderen geboren, te weten:

- E. J. N. A. Y. (...), geboren op 27 september 2008;*
- E. M. N. A. Y. (...), geboren op 12 oktober 2009;*

Dat terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden.

Dat ook als dusdanig werd beslist in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 oktober 2021, gekend onder nummer 261.780, hetgeen stelt als volgt:

“In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen

nadeel met zich mee zou brengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

2.3. In een derde en laatste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“(…)

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat.

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen.

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 9s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14).

Dat het voor verzoekers dan ook niet mogelijk is om in hun land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden.

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van de kinderen van verzoekster een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.”

2.3. De aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verknochtheid samen behandeld.

2.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar enig middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van de artikelen 40ter, §2 eerste lid, 2°, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde beginselen geschonden worden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. De Raad merkt op dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel) legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.7 *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij en haar kinderen hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar en haar minderjarige kinderen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij

meent te kunnen maken kunnen staven. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048; RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

De Raad kan voorts enkel nagaan of de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.8. De verzoekende partij voert onder meer aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven beschermt. Zij wijst er dienaangaande op dat zij sinds 28 februari 2015 gehuwd is met de heer N. A. Y. E. (...) die over een duurzaam verblijfsrecht in België beschikt, en dat uit deze relatie twee kinderen geboren zijn, met name E. J. N. A. Y. (...) en E. M. N. A. Y. (...), die heden respectievelijk 16 jaar en 15 jaar oud zijn. Zij voert verder aan dat zij op 28 april 2021 voor het eerst in het bezit werd gesteld van een A-kaart en sindsdien onafgebroken met haar echtgenoot en minderjarige kinderen in België verblijft, en dat aangezien de familie thans in België samenleeft dit gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te worden gerespecteerd. Zij betoogt dat een terugkeer naar Egypte van de verzoekende partij en haar kinderen een scheiding betekent van hun vader die alhier over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt. Zij meent dat het dan ook niet mogelijk is om in hun land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, en dat niet van de vader kan verwacht worden dat hij naar Egypte zou verhuizen, waarmee hij geen enkele band heeft, alwaar een gevaar voor diens leven schuilt en hetgeen omwille van de ziekte van de verzoekende partij tevens onmogelijk is. Eisen dat de verzoekende partij en haar kinderen terugkeren naar hun land van herkomst zou niet alleen een schending van artikel 8 van het EVRM betekenen, doch ook in hoofde van de kinderen een schending van hun rechten gewaarborgd in de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), aldus de verzoekende partij.

2.9. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Verder blijkt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de gemachtigde, ondanks zijn ruime discretionaire bevoegdheid ter zake, verplicht is om op individuele wijze iedere aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zorgvuldig te onderzoeken in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM, zelfs als er in deze aanvragen niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van deze grondrechten.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

2.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar machtigingsaanvraag van 1 juli 2024 gewezen heeft op het feit dat zij op 28 februari 2015 gehuwd is met de heer N. A. Y. E. (...), dat haar echtgenoot, tevens vader van haar kinderen, in België over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt, en dat *“terugkeer enkel om die reden al onmogelijk is”*. Door te stellen dat terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk is omwille van de aanwezigheid van haar echtgenoot en vader van haar kinderen in België, heeft de verzoekende partij op duidelijke wijze het door haar uitgeoefende gezinsleven, alsook dat van haar minderjarige kinderen, aangehaald als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot en vader van haar kinderen over verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zij op basis van dit huwelijk reeds verblijfsrecht bekam via de geijkte procedure maar dat dit verblijfsrecht werd ingetrokken omdat betrokkenen niet meer aan de voorwaarden voldeden. Deze intrekking van haar verblijfsrecht werd bevestigd door de RVV. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort hoger beroep vormen tegen de intrekking van haar verblijfsrecht, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat haar echtgenoot/vader van de kinderen reeds sinds 2009 in België verblijft terwijl betrokkene en haar kinderen pas in 2019 naar België kwamen (waarbij rekening gehouden wordt met het feit dat betrokkenen pas op 28.02.2015 huwden maar dat de kinderen in 2008 en 2009 geboren zijn). Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar echtgenoot zonder ernstig nadeel. Tenslotte wijzen we er nog op dat betrokkenen niet samenwonen, maar dat haar echtgenoot ingeschreven staat op het adres van het OCWM omdat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad leest in het voormeld motief dat de gemachtigde erkent dat de verzoekende partij haar gezinsleven en dat van haar kinderen met de heer N. A. Y. E. (...) heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. Hoewel verweerder niet expliciet refereert naar artikel 8 van het EVRM blijkt uit de door de gemachtigde gehanteerde argumentatie dat de hij impliciet doch zeker het standpunt inneemt dat er geen sprake is van gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, en dat er dus ook geen sprake is van een buitengewone omstandigheid op die grond.

Het is de Raad evenwel niet duidelijk op grond waarvan de gemachtigde meent te kunnen stellen dat, aangezien het verblijfsrecht van verzoekende partij en haar kinderen werd ingetrokken omdat hun echtgenoot en vader niet langer over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, er geen sprake is of kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Evenmin wordt uiteengezet waarom de intrekking van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de verzoekende partij zich niet op haar gezinsleven zou kunnen beroepen in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er niet langer voldaan was aan de bestaansmiddelenvereiste, zoals vervat in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, sluit op zich immers niet uit dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Het is bovendien niet zo dat omdat het verblijfsrecht van de

verzoekende partij en haar kinderen werd ingetrokken dat zij niet van mening zou kunnen of mogen zijn dat op de Belgische Staat, gelet op artikel 8 van het EVRM, desalniettemin een positieve verplichting rust om het gezinsleven te eerbiedigen door het als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* te aanvaarden.

De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder zich bijkomend op het standpunt stelt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot langdurig gescheiden van elkaar hebben geleefd, nu de verzoekende partij en haar kinderen "*pas in 2019 naar België*" zouden zijn gekomen, terwijl de echtgenoot/vader reeds sinds 2009 in België verblijft. Volgens verweerder blijkt daaruit dat de verzoekende partij in staat is gebleken om langdurig gescheiden van haar echtgenoot te leven zonder ernstig nadeel. Tot slot merkt verweerder op dat de echtgenoot niet met de verzoekende partij samenwoont en ingeschreven staat op het adres van het OCMW wegens het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen. Aldus blijkt dat de gemachtigde meent dat de banden tussen de gezinsleden onvoldoende hecht zijn om bescherming onder artikel 8 EVRM te rechtvaardigen.

De gemachtigde gaat er evenwel aan voorbij dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Evenmin kan het feit dat de contacten tussen het kind en de niet-verzorgende ouder slechts sporadisch plaatsvinden, worden beschouwd als omstandigheden die afbreuk doen aan het bestaan van gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Zelfs het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52). Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Er wordt *in casu* niet betwist dat de verzoekende partij en haar echtgenoot N. de ouders zijn van de minderjarige kinderen J. (...) en M. (...). Aangezien de gezinsband tussen een ouder en een minderjarig kind in principe wordt verondersteld, deze gezinsband slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken zal kunnen worden beschouwd, en noch de bestreden beslissing, noch het administratief wijzen op dergelijke omstandigheden, neemt de Raad het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de minderjarige kinderen en hun vader N. aan.

Verder merkt de Raad op dat een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' valt (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). De banden tussen de partners dienen wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Het EHRM heeft aanvaard dat het bestaan van een stabiele relatie los kan staan van samenwoning (EHRM, 7 november 2012, Vallianatos e.a./Griekenland, §§ 49 en 73). In de geglobaliseerde wereld van vandaag zijn er immers tal van koppels, gehuwd of in een geregistreerd partnerschap, die gedurende bepaalde periodes hun relatie op afstand onderhouden, waarbij zij om professionele of andere redenen in verschillende landen verblijven. Dat op zich doet geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 21 juli 2015, Oliari e.a./Italië, § 169; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65; EHRM 19 september 2017, Concetta Schembri/Malta, § 47). Daadwerkelijk fysiek samenwonen of samenleven is derhalve een belangrijk, doch op zich niet determinerend element, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte en standvastige feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de wettelijkheid en oprechtheid van verzoeksters huwelijk in twijfel wordt getrokken. Het staat verder niet ter discussie dat de verzoekende partij en haar echtgenoot N. twee gemeenschappelijke kinderen hebben, die resp. in 2008 en 2009 geboren zijn. Aan de verzoekende partij en haar kinderen werd daarenboven in januari 2019 visum lang verblijf – gezinshereniging (type D) afgeleverd.

Het wordt verder niet betwist dat de verzoekende partij, haar echtgenoot en hun kinderen het gezinsleven effectief hebben uitgeoefend sinds hun hereniging in België. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet meer samenwonen. Echter, uit nazicht van het administratief blijkt niet dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen sprake meer zou zijn van een relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot N. Immers, daar waar de verzoekende partij tijdens haar intakegesprek met de ICAM-coach op 27 mei 2024 stelde "*dat ze niet meer in een romantische relatie met E., N. A. Y. (...) zou zijn*", leest de Raad in het verslag van het opvolgingsgesprek van 19 juni 2024 "*De betrokkene en haar partner zouden echter besloten hebben om binnenkort weer samen te wonen. De ICAM-coach vroeg of er sprake is om de romantische relatie te verbreken. Dat zou volgens de betrokkene, buiten deze 'pauze', niet aan de orde zijn.*" Ook tijdens het opvolgingsgesprek dat plaatsvond op 12 juli 2024 herhaalde de verzoekende partij dat zij en haar echtgenoot overwogen om terug te gaan samenwonen. Aldus kan uit het loutere feit dat de verzoekende partij en haar partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet samenwonend waren niet worden afgeleid dat er geen sprake (meer) zou zijn van een hechte relatie. Gelet op wat voorafgaat neemt de Raad het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot N. aan.

2.11. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verblijfsbeslissingen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft, nu de verzoekende partij en haar kinderen geen bestaand verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk wordt afgenomen, en zij op onregelmatige wijze in het Rijk verblijven.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing, die geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van de verzoekende partij. Bijgevolg dient geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Bij het beoordelen van de vraag of er sprake is van een dergelijke positieve verplichting dient een 'fair balance' te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven en familie- en gezinsleven enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar zijn. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Elementen waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in

de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien minderjarige kinderen, zoals *in casu*, betrokken zijn, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het hoger belang van deze kinderen eveneens in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), § 135-136).

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van door hen getroffen verblijfs- en of verwijderingsmaatregelen en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha/Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 118). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha/Zwitserland, § 51 en 60; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V./Zwitserland, § 57; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner/Nederland, § 58; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/Zwitserland, § 51 en 62).

De Raad herhaalt dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

2.12. De verzoekende partij had er in haar aanvraag op gewezen dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk is omwille van de aanwezigheid van haar echtgenoot, tevens vader van haar kinderen, in België. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de mogelijke impact van de bestreden beslissing op het gezinsleven van de verzoekende partij en de kinderen J. en M., hoewel niet wordt ontkend dat de echtgenoot/vader een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging aangaande dit gezinsleven zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er wordt op geen enkele wijze onderzocht in welke mate de bestreden beslissing, die de verzoekende

partij en haar kinderen J. (...) en M. (...) verplicht hun machtigingsaanvraag in Egypte in te dienen, een weerslag heeft op deze minderjarige kinderen, en of deze in overeenstemming is met het hoger belang van de kinderen J. (...) en M. (...). Evenmin wordt nagegaan of er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders, dan wel of het gezin op relatief korte termijn kan worden herenigd.

De Raad stelt *in casu* vast dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling van alle relevante elementen en omstandigheden die het gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen kenmerken, zoals aangevoerd in haar aanvraag van 1 juli 2024, heeft gevoerd.

Het is niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.13. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen.

Daar waar verweerder stelt dat er niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij en de kinderen een hecht gezin vormen met de echtgenoot/vader, nu de verzoekende partij niet betwist dat zij en haar kinderen gedurende jaren gescheiden geleefd hebben van hun echtgenoot en vader, en evenmin betwist dat zij momenteel niet samenwonen, kan de Raad verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.10.

De verwerende partij wijst er verder op dat uit het administratief dossier blijkt *“dat de echtgenoot/vader een visum type D bekam op 11.12.2008 in functie van zijn toenmalige echtgenote met Nederlandse nationaliteit. De kinderen van verzoekende partij werden nochtans geboren in 2008 en 2009. De echtscheiding tussen de echtgenoot en zijn Nederlandse echtgenote werd uitgesproken op 12.02.2014. Op 28.02.2015 huwde verzoekende partij en haar echtgenoot in Egypte.”* De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de wettelijkheid en oprechtheid van verzoeksters huwelijk in twijfel wordt getrokken. Evenmin wordt betwist dat J. (...) en M. (...) de gemeenschappelijke kinderen zijn van de verzoekende partij en haar echtgenoot N. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekende partij en haar kinderen in januari 2019 een visum voor lang verblijf in het kader van gezinshereniging (type D) werd toegekend. Dit impliceert dat verweerder op dat ogenblik de gezinsband als voldoende reëel en duurzaam heeft aanvaard voor toelating tot het grondgebied. In het licht hiervan ziet de Raad dan ook niet in waarom de eerdere familiale omstandigheden van de echtgenoot/vader, noch de chronologie van de geboorte van de kinderen ten opzichte van het huwelijk, op zichzelf voldoende zouden zijn om te besluiten dat geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Deze elementen nemen immers niet weg dat er op heden sprake is van een juridische, biologische en feitelijke gezinsband tussen verzoekende partij, haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen.

In zoverre verweerder nog opmerkt dat in beginsel een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM, en in zoverre hiermee dan wordt bedoeld dat verzoekster en de minderjarige kinderen J. (...) en M. (...) ook zonder hun echtgenoot/vader kunnen terugkeren naar Egypte voor het indienen van de aanvraag – hetgeen evenwel niet duidelijk wordt gesteld in de beslissing –merkt de Raad op dat dergelijke tijdelijke scheiding slechts dan met artikel 8 van het EVRM verenigbaar kan worden geacht indien uit een concrete belangenafweging blijkt dat de impact ervan op het gezinsleven proportioneel is. De gemachtigde heeft *in casu* evenwel geen afdoende belangenafweging verricht met betrekking tot dat gezinsleven van de verzoekende partij en haar kinderen, noch de impact van de beslissing op de minderjarige kinderen onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.14. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde niet is tegemoet gekomen aan de beoordelingsplicht die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldige beoordeling en billijke afweging vereist van alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling dan ook geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS